

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/81/2023
Identifikačné číslo spisu:	3121011321
Dátum vydania rozhodnutia:	13.11.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:3121011321.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Kostolanskej a členov senátu JUDr. Petra Kaňu a JUDr. Jozefa Šutku, na neverejnom zasadnutí konanom 13. novembra 2024 v Bratislave, v trestnej veci obvinenej právnickej osoby L., spol. s r. o. pre zločin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), ods. 5 písm. a) Trestného zákona, o dovolaní obvinenej právnickej osoby L., spol. s r. o. proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 9. augusta 2023, sp. zn. 23To/24/2023, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvinenej právnickej osoby L., spol. s r. o. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd I. stupňa“) rozsudkom zo 14. februára 2023, sp. zn. 1T/103/2021, uznal obvinenú právnickú osobu L., spol. s r. o. (ďalej len „obvinená obchodná spoločnosť“) za vinnú zo spáchania zločinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), ods. 5 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

obvinená spoločnosť L., spol. s r. o., v mene ktorej konal jej konateľ Ing. R. V., bez vedomia a súhlasu správcu dane, Daňového úradu Trenčín, ktorý si uplatnil záložné právo na nehnuteľnosti nachádzajúce sa v obci Trenčín, okres Trenčín, katastrálne územie Trenčín, zapísané na liste vlastníctva č. XXX, vedenom Okresným úradom Trenčín, katastrálny odbor: pozemok parc. č. XXXX/X, zastavané plochy a nádvoría, vo výmere 2 690 m², pozemok parc. č. XXXX/X, zastavané plochy a nádvoría, vo výmere 754 m², pozemok parc. č. XXXX/X, zastavané plochy a nádvoría, vo výmere 467 m², pozemok parc. č. XXXX/X, zastavané plochy a nádvoría, vo výmere 277 m², pozemok parc. č. XXXX/X, zastavané plochy a nádvoría, vo výmere 214 m², pozemok parc. č. XXXX/X, zastavané plochy a nádvoría, vo výmere 263 m², pozemok parc. č. XXXX/X, zastavané plochy a nádvoría, vo výmere 99 m², pozemok parc. č. XXXX/X/X, záhrady, vo výmere 2 953 m², pozemok parc. č. XXXX/X/X, ostatné plochy, vo výmere 58 m², pozemok parc. č. XXXX/X, záhrady, vo výmere 833 m², pozemok parc. č. XXXX, ostatné plochy, vo výmere 458 m² stavba, administratívna budova, súpisné č. XXX, na parc. č. XXXX/X stavba, administratívna budova, súpisné č. XXX, na parc. č. XXXX/X stavba, laboratórium,

na parc. č. XXXX/X stavba, garáže, na parc. č. XXXX/X stavba, baliareň, na parc. č. XXXX/X stavba, prístrešky, na parc. č. XXXX/X (ďalej len „záloh“), ktoré boli predmetom rozhodnutia Daňového úradu Trenčín zo 4. augusta 2003, č. XXX/XXX/XXXXXX/XX/C., o zriadení záložného práva na zabezpečenie daňového nedoplatku na spotrebnej dani z liehu a dani z pridanej hodnoty vo výške 1.079.975,60 Eur (pôvodne 32.535.344,81 SKK), ktoré vzniklo za obdobie od 11/1996 do 10. januára 2003 a v uvedenej sume sú zarátané platby za podané a neuhradené daňové priznania a penále za neuhradené daňové odvody, pričom v tomto rozhodnutí, ktoré nadobudlo vykonateľnosť 11. augusta 2003, správca dane zakázal L., spol. s r. o. nakladať so zálohom bez súhlasu správcu dane a aj napriek tomu uzavrel Ing. R. V. ako konateľ L. spol. s r. o. 1. decembra 2017 v Trenčíne s S., spol. s r. o. so sídlom J.. Y.. C.. Š. XX, XXX XX M., IČO: XX XXX XXX (spoločníkom ktorej je Ing. R. V.), zastúpenou manželkou obvineného - Ing. Q. V., kúpnu zmluvu podľa § 588 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktorou napriek tomu, že všeobecná hodnota nehnuteľností predstavovala 1.240.000 Eur, tieto nehnuteľnosti (záloh) predal S., spol. s r. o. za cenu 83.400 Eur s tým, že táto kúpna cena bude v zmysle dodatku ku kúpnej zmluve z 1. decembra 2017 splácaná v mesačných splátkach vo výške 2.606,25 Eur od 20. januára 2021, pričom v článku V. kúpnej zmluvy zmluvné strany prehlásili, že ich zmluvná voľnosť nie je ničím obmedzená, predávajúci je oprávnený s predmetom kúpy nakladať v plnom rozsahu, na predmete kúpy neviazu žiadne záložné práva, predávajúcemu nie sú známe žiadne okolnosti, ktoré by mali za následok neplatnosť kúpnej zmluvy alebo by mohli ohroziť platnosť kúpnej zmluvy, na základe čoho rozhodnutím Okresného úradu Trenčín, katastrálny odbor z 12. decembra 2017 pod č. vkladu U. XXXX/XXXX bol vklad vlastníckeho práva k vyššie uvedeným nehnuteľnostiam v prospech S. spol. s r. o. v podiely 1/1 povolený, čím týmto konaním obvinená L. spol. s r. o., zastúpená konateľom Ing. R. V., predala a teda odstránila časť svojho majetku v hodnote 1.240.000 Eur, čím spôsobila svojmu veriteľovi - Daňovému úradu Trenčín, škodu vo výške 846.234,67 Eur, keďže L. spol. s r. o., mala v čase uzatvorenia predmetnej kúpnej zmluvy dlh voči veriteľom - konkrétne Daňovému úradu Trenčín vo výške 846.234,67 Eur, hoci L. spol. s r. o., nedisponovala v rozhodnom období s inými finančnými prostriedkami, resp. majetkom, z ktorého by mohla pohľadávku Daňového úradu Trenčín uhradiť.

Za to obvinenej obchodnej spoločnosti súd I. stupňa podľa § 3 zákona č. 91/2016 Z. z. o trestnej zodpovednosti právnických osôb a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 91/2016 Z. z.“) s odkazom na § 239 ods. 5 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 36 písm. j) Trestného zákona a § 16 ods. 1, ods. 2 zákona č. 91/2016 Z. z. uložil trest zákazu vykonávať akúkoľvek podnikateľskú činnosť 3 roky. Zároveň podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodený Daňový úrad Trenčín s uplatneným nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) odvolania prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín (ďalej len „prokurátor“) a obvinenej obchodnej spoločnosti uznesením z 9. augusta 2023, sp. zn. 23To/24/2023, podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podala obvinená obchodná spoločnosť prostredníctvom zvolenej obhajkyne JUDr. Anny Žedényiovej, advokátky v Trenčíne, dovolanie z dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Obvinená obchodná spoločnosť v dovolaní namietala, že v danej trestnej veci neprichádzalo do úvahy spáchanie trestného činu právnickou osobou z nedbanlivosti, pretože za ňu podpisoval kúpnu zmluvu z 1. decembra 2017 konateľ Ing. R. V. a nie osoba, ktorá konala v rámci oprávnení, ktoré jej boli zverené právnickou osobou. Neexistuje tak právna konštrukcia, kedy osoba uvedená v ustanovení § 4 ods. 1 zákona č. 91/2016 Z. z. nedostatočným dohľadom alebo kontrolou umožní osobe, ktorá konala v rámci oprávnení jej zverených právnickou osobou, spácha trestný čin. Vyžaduje sa tak existencia osoby podľa § 4 ods. 1 písm. a), písm. b), alebo písm. c) a ods. 2 posledná veta zákona č. 91/2016 Z. z. Pri trestnej zodpovednosti právnickej osoby podľa § 4 ods. 2 uvedeného zákona sa vyžaduje existencia minimálne dvoch fyzických osôb, a to osoby podľa § 4 ods. 1 a osoby, ktorej boli zverené oprávnenia právnickou osobou a nad ktorou osoba podľa § 4 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) mala vykonávať dozor a dohľad, pričom uvedenej právnej konštrukcii musí zodpovedať výrok obžaloby - formulácia skutku.

Súd I. stupňa vo svojom rozsudku vyslovil právny názor, že pri trestnej zodpovednosti právnickej osoby neprichádza do úvahy skúmanie zavinenia, ako subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu, ale je potrebné skúmať tzv. pričítateľnosť konania fyzickej osoby, s čím sa stotožnil aj odvolací súd. Obvinená obchodná spoločnosť má však za to, že vzhľadom na vyjadrenia právnických autorít (prof. JUDr. Eduard Burda, PhD., doc. JUDr. Marek Kordík, PhD., LL.M., Dr. h. c. prof. JUDr. Lucia Kurilovská, PhD., prof. JUDr. Tomáš Strémy, PhD., prof. JUDr. Jozef Čentéš, DrSc.) a rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky z 24. novembra 2015, sp. zn. 8Tdo/627/2015, nie je záver súdov správny a je v rozpore so zákonom. Súdymali u obvinenej ako u právnickej osoby skúmať aj zavinenie, a posudzovať a odvodzovať ho od zavinenia fyzickej osoby podľa § 4 ods. 1 zákona č. 91/2016 Z. z. a až následne ak by bolo preukázané a dôkazmi podložené úmyselné zavinené protiprávne konanie u fyzickej osoby podľa § 4 ods. 1 zákona č. 91/2016 Z. z., je možné takéto konanie pričítať aj právnickej osobe. Ak teda nie je u fyzickej osoby preukázané úmyselné zavinenie, nie je možné takéto konanie pričítať právnickej osobe. Navyiac nie je možné pričítať právnickej osobe samotný následok konania fyzickej osoby ako to nesprávne uzavrel odvolací súd, ale musí ísť o pričítanie trestného činu ako celku. Neobstoí ani právny argument, že na vyvodenie trestnej zodpovednosti právnickej osoby nie je potrebné určiť, ktorá fyzická osoba konala, resp. vystupovala v mene a na účet právnickej osoby. Bolo tak potrebné skúmať konanie fyzickej osoby a až následne odvodzovať trestnú zodpovednosť, a to najmä zavinenie, ktoré je založené na princípe pričítateľnosti.

Vzhľadom na uvedené má obvinená obchodná spoločnosť za to, že uznesenie odvolacieho súdu a jemu predchádzajúce konanie na súde I. stupňa je založené na nesprávnom právnom posúdení právnej otázky skúmania a posudzovania zavinenia u právnickej osoby ako obligatórneho znaku skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1, ods. 5 písm. a) Trestného zákona, čo zároveň zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného priadku, pretože sa jedná o iné nesprávne hmotnoprávne posúdenie, spočívajúce v právnom posúdení okolnosti (zavinenia), majúce význam z hľadiska hmotného práva.

Ďalej obvinená obchodná spoločnosť vo svojom dovolaní poukazovala na skutkový stav, z ktorého odvodzovala skutočnosť, že u nej nedošlo k naplneniu subjektívnej stránky prejednávaneho trestného činu. Poukázala na odôvodnenia rozhodnutí civilných súdov (rozsudok súdu I. stupňa zo 17. augusta 2020, sp. zn. 21C/51/2018 a rozsudok odvolacieho súdu z 9. júna 2021, sp. zn. 5Co/10/2021), ktoré odvolávajúci sa na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka podrobne rozobrali skutočnosti, ktoré boli predmetom aj v tejto veci. Uviedli, že nebola preukázaná vedomosť žalovaného 1/ o existencii sfaľšovaného rozhodnutia, nebolo preukázané kto a za akých okolností dokument vyhotovil, i keď sú dané pochybnosti o tom, za akých okolností žalovaný 1/ nehnuteľnosti previedol, avšak samotné pochybnosti a podozrenie bez akýchkoľvek usvedčujúcich dôkazov nemôžu založiť právny záver o nezákonnosti postupu žalovaných 1/ a 2/ a zrušení záložného práva na základe falzifikátu, v dôsledku ktorého by bola kúpna zmluva neplatná. Nebolo tak možné konštatovať ich konanie v rozpore so zákonom.

Obvinená obchodná spoločnosť tak konštatovala, že všetkými skutočnosťami, ktoré boli predmetom tohto trestného konania sa podrobne zaoberali aj civilné súde v konaní o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, v ktorom bola žalobcom Krajská prokuratúra Trenčín a ktoré zhodne skonštatovali, že k žiadnemu protiprávnemu konaniu zo strany konateľa obchodnej spoločnosti obvinenej obchodnej spoločnosti Ing. R. V. nedošlo, i keď pripustili existenciu určitého podozrenia a pochybnosti ohľadom okolností, za ktorých došlo k výmazu daňového záložného práva a v koho prospech to bolo. Zaoberali sa tak samotným motívom konania, zároveň uviedli, že samotné pochybnosti bez akýchkoľvek usvedčujúcich dôkazov nemôžu založiť právny záver o nezákonnosti postupu pri prevode nehnuteľností.

Ďalej obvinená obchodná spoločnosť v dovolaní poukázala na zásadu in dubio pro reo, zásadu voľného hodnotenia dôkazov, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) zo 17. decembra 2020, sp. zn. 5To/12/2019, v ktorom tento konštatoval, že vyhodnotenie dôkazov nemôže byť svojvoľné a musí vyplývať z obsahu dôkazných prostriedkov vykonaných na hlavnom pojednávaní.

Má za to, že u konateľa obvinenej obchodnej spoločnosti Ing. R. V. neexistuje subjektívna stránka - zavinenie v podobe aspoň nepriameho úmyslu, z ktorej by bolo následne možné odvodzovať zavinenie právnickej osoby právnym titulom pričítateľnosti konania.

Na hlavnom pojednávaní predložila obvinená obchodná spoločnosť dôkazy ohľadom vzniku daňových nedoplatkov, ktorých vymożenie bolo zabezpečené daňovým záložným právom, ako došlo k ich postupnému zániku, ako boli daňové nedoplatky nesprávnym úradným postupom správcu dane vyrubené, aká škoda jej týmto nesprávnym postupom vznikla, vyhlásenie konkurzného konania v rozpore so zákonom, a podobne. Zároveň uviedla, že k výmazu daňového záložného práva z katastra nehnuteľností došlo po 20 rokoch od vzniku daňovým záložným právom zabezpečených pohľadávok, t. j. išlo o zákonom očakávanú právnu skutočnosť.

Obvinená obchodná spoločnosť s poukazom na uvedené navrhla, aby dovolací súd rozsudkom vyslovil, že podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku bol uznesením odvolacieho súdu z 9. augusta 2023, sp. zn. 23To/24/2023 a konaním na súde I. stupňa, ktoré mu predchádzalo z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku porušený zákon v ustanovení § 319 Trestného poriadku a v ustanovení § 4 ods. 1 zákona č. 91/2016 Z. z., a to v jej neprospech. Zároveň, aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a jemu predchádzajúci rozsudok súdu I. stupňa v celom rozsahu, a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal súdu I. stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znovu pojednal a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor podaním, v ktorom uviedol, že odvolací súd postupoval v súlade so zákonom, keď odvolanie obvinenej obchodnej spoločnosti podľa § 319 Trestného poriadku zamietol. Výkonaním rozsiahleho dokazovania bolo nepochybne preukázané, že obvinená obchodná spoločnosť uzatvorila 1. decembra 2017 v Trenčíne s Ing. Q. V., konateľkou S., spol. s r. o., kúpnu zmluvu, prostredníctvom ktorej predala nehnuteľnosti v hodnote 1.240.000 Eur za výrazne nižšiu cenu 83.400 Eur. Ďalej bolo preukázané, že obvinená obchodná spoločnosť uvedeným konaním vedome odstránila časť svojho majetku v úmysle zmařit uspokojenie svojho veriteľa - Daňový úrad v Trenčíne, pričom hodnota majetku bola v kúpnej zmluve umelo znížená o sumu 1.156.600 Eur. V čase podpisu kúpnej zmluvy dlhovala obvinená obchodná spoločnosť Daňovému úradu Trenčín celkovo sumu vo výške 846.234,67 Eur, a bola si minimálne od roku 2003 vedomá, že je vo vzťahu k správcovi dane dlžníkom, výšky pohľadávky a skutočnosti, že si ju môže daňový úrad z jej majetku uspokojiť. Prokurátor zdôraznil skutočnosť, že spornosť pohľadávky medzi obvinenou obchodnou spoločnosťou a Daňovým úradom Trenčín nespôsobuje jej zánik. Kroky, ktoré obvinená obchodná spoločnosť podnikla preukazujú jej vedomosť o dlhu.

Námietky obvinenej obchodnej spoločnosti sa primárne týkajú hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom a dožaduje sa svojho hodnotenia, čo sú námietky skutkového charakteru a nespĺňajú žiadny z dovolacích dôvodov. Dovolací súd je viazaný správnosťou a úplnosťou skutkového stavu zisteného súdom I. stupňa a odvolacím súdom a ich závery nemôže skúmať, meniť ani dopĺňať.

Vzhľadom na uvedené prokurátor navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvinenej obchodnej spoločnosti podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí uznesením odmietol, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Obvinená obchodná spoločnosť k vyjadreniu prokurátora zaslala komentár prof. JUDr. Eduarda Burdu, PhD. k ustanoveniu § 4 zákona č. 91/2016 Z. z., podľa ktorého sa trestná zodpovednosť právnickej osoby odvodzuje od zavineného protiprávneho konania fyzickej osoby a rovnako ako sa pri trestnej zodpovednosti fyzickej osoby skúma zavinenie ako obligatórny znak skutkovej podstaty trestného činu, je potrebné ho skúmať aj pri trestnej zodpovednosti právnickej osoby. S uvedeným právnym názorom sa obvinená obchodná spoločnosť stotožňuje a preto má za to, že odvolací súd v spojení so súdom I. stupňa vec nesprávne právne posúdili, pričom ju mali posúdiť tak, ako uviedla vo svojom dovolaní.

Trestný spis bol spolu s dovolaním obvinenej obchodnej spoločnosti, vyjadrením prokurátora a vyjadrením obchodnej spoločnosti k vyjadreniu prokurátora predložený dovolaciemu súdu na

rozhodnutie 24. novembra 2023.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) zistil, že dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Konštatuje súčasne, že dovolanie obvinenej obchodnej spoločnosti spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Trestného poriadku, ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku.

Dovolací súd primárne pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nie je určený na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, preto predstavuje výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú z tohto dôvodu striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inšancia.

Z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Podstatné sú teda vecné argumenty uplatnené obvineným a nie ich subsumpcia pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku (R 120/2012).

Obvinená obchodná spoločnosť vo svojom dovolaní označila dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súd I. stupňa a odvolací súd. Dôvodom dovolania tak nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, a to z dôvodu, že dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižších stupňov nemôže meniť ani dopĺňať (to neplatí pre dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku). Povedané inými slovami, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdom I. stupňa, prípadne odvolacieho súdu, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú tie, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Najvyšší súd ako súd dovolací nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (dokazovanie tu právna úprava pripúšťa len celkom výnimočne, v značne obmedzenom rozsahu a môže byť zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní - vid' § 379 ods. 2 Trestného poriadku). Ťažisko dokazovania sa uskutočňuje v konaní pred súdom I. stupňa, a jeho skutkové závery môže dopĺňať a korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Trestného poriadku však nie obligatórne). Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú ku preskúmaniu rozhodnutí odvolacieho súdu, ako súdu II. stupňa.

Obvinená obchodná spoločnosť v dovolaní namietala nesprávnosť právnych záverov odvolacieho súdu, resp. aj súdu I. stupňa týkajúcich sa nepotrebnosti skúmania zavinenia u právnickej osoby. Má za to, že súdy nesprávne právne posúdili právnu otázku skúmania a posudzovania zavinenia ako obligatórneho znaku skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1, ods. 5 písm. a) Trestného zákona, ktorú bolo potrebné posúdiť aj u právnickej osoby.

Dovolací súd v tomto smere odkazuje na svoje stanovisko č. 3 uverejnené v Zbierke stanovísk dovolacieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2011, podľa ktorého dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nemôže byť naplnený s poukazom na to, že nebola v konaní vykonaným dokazovaním preukázaná subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a (v predmetnej trestnej veci v zmysle ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 91/2016 Z. z. štatutárneho orgánu alebo člena štatutárneho orgánu, toho, kto vykonával kontrolnú činnosť alebo dohľad v rámci právnickej osoby, alebo inej osoby, ktorá bola oprávnená zastupovať právnickú osobu alebo za ňu rozhodovať, keďže sa jedná o jednu z podmienok pričítateľnosti trestnej zodpovednosti právnickej osobe) k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia, a ako už dovolací súd vyššie uviedol, dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je určené na revíziu skutkových zistení, ktoré vo veci urobili súd I. stupňa a odvolací súd. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku preto nemôže byť naplnený tým, že v konaní nebola vykonaným dokazovaním preukázaná subjektívna stránka skutkovej podstaty toho ktorého trestného činu.

Ďalšie námietky obvinenej obchodnej spoločnosti smerujúce k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku boli primárne námietkami skutkovými, ktoré sú založené výlučne na odlišnom hodnotení vykonaných dôkazov z jej strany, zároveň odkazovala na právne závery vyplývajúce z civilného konania, predmetom ktorého bolo určenie vlastníckeho práva pre neplatnosť kúpnej zmluvy z dôvodu absencie súhlasu správcu dane pri prevode a z dôvodu dojednania neprimeranej výšky kúpnej ceny. Dovolací súd vo vzťahu k uvedenému opätovne uvádza, že nemôže v dovolacom konaní posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení (R 47/2014), rovnako tak nemožno brať do úvahy právne závery vyplývajúce z civilného konania.

Dovolací súd tak na základe vyššie uvedených úvah dospel k záveru, že v konaní nedošlo k naplneniu obvinenou obchodnou spoločnosťou uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a preto jej dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnutie prijal senát dovolacieho súdu jednomyselne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.